

На, дума му тя: ти си боленъ, хапни си бѣлъ хлѣбецъ, а ние съ Мара тѣй и ще си отидемъ: каквато ни залюляла, такава и ще ни закопае, дума, — тихо и равнодушно съобщава едно седемгодишно момиче съ пеленаче въ рждѣтъ. — А татко като се ядоса: какво си се развикала, дума, — не гнѣви Бога! . . . И не яде: даде всичко на мама и на мене. . . А скоро ще ядемъ дини . . . — добави тя и се усмихна цѣла.

— Не, слушайте какво ще ви разкажа азъ, дѣца! — започна друго. — На нашия ковачъ умрѣ жена му, отъ гладъ. Тѣй казватъ; искала да се обѣси, задушила си дѣтето съ вжглища, а сама искала да се обѣси, но я видѣли . . . донесли дѣтето въ болницата, ала не могли да му помогнатъ — умрѣло. Слѣдъ два дена умрѣла и майката . . . отъ гладъ умрѣла . . .

Но отеднажъ нѣкакъвъ остъръ писъкъ прѣкъсва разказа.

Тринайсетгодишниятъ, който се бѣ наялъ съ гнили круши, се държеше за корема и отчаяно пишеше.

— Охъ, дѣца, ще умра, ще умра, ще умрааа! . . . рѣже ме, право въ стомаха ме рѣже . . .

Всички се струпватъ около него и хващатъ да плачатъ съ гласъ, втори бѣгатъ и викатъ нѣщо неразбрано.

— Ще млъкнете ли вие тамъ, бездѣлници! Какво сте се развикали! Азъ ще дойда и ще ви дамъ да ме разберете! — извика една жена отъ сръщната кжца, като силно блъсна прозореца; тя бѣше слаба, изпита и гнѣвно сочеше юмрукъ къмъ изплашенитѣ дѣца. И когато тѣ спрѣха, тя пакъ затвори прозореца.